

Jongenmeisje Jochie van amper zes jaar wil een meisje zijn

‘Ook al gaan ze lachen, het

Het is niet ‘jongen’ of ‘meisje’, maar gewoon Juul. De achtjarige is in zijn hart een meisje. Met een piemel. Dat kan. Vraag maar aan zijn vader en moeder. ‘Hij of zij? Al noem je me appelflap.’

Paul Teunissen
AMSTERDAM

Vandaag heeft Juul (8) blauwe bontlaarzen aan, een witte maillot met zwarte ruitjes erop, met daarover zijn blauwe jurktrui. Het voelt fijn, meisjesachtig. Net als zijn lange haren, die tot over zijn schouders komen. Hij wil ze net zo lang als zijn zus Puk (10), tot halverwege zijn rug, maar dat duurt nog wel even. Zeker nadat er vorige zomer een stuk is uitgeknipt. Dat had hem veel verdriet gedaan. Misschien vertelt hij er straks nog wat over. Het is geen leuk verhaal. Je kan het nog steeds zien. Die korte plukken boven op zijn hoofd. Als hij zijn haar wil vlechten, schieten die korte stukjes los en denkt hij er weer aan hoe het gekomen is. Elke dag gaat hij voor de spiegel staan en haalt zijn vingers door zijn lange haren. Hij duwt ze de hoogte in, zodat ze door de lucht waaïen.

“Ik heb van alles wat,” zegt zijn moeder Kim. “Kinderen met groene, blauwe en bruine ogen. Een jongen, een meisje en een jongenmeisje.”

Dat hoort Juul graag. Als ze hem ernaar vragen vertelt Juul dat hij een jongetje is, maar een meisje wil zijn. Eigenlijk klopt dit al een tijdje niet meer, want in zijn hart is hij al een meisje. Met een piemel. Dat kan. Vraag maar aan zijn vader en moeder. Hij mag zijn wie hij wil zijn, zeggen ze hem steeds. Als hij morgen weer gewoon een jongen wil zijn, is dat ook goed.

Prinsessenjurk

Na groep twee was Juul met Kim en haar vriend Marc naar zijn grootouders in Zuid-Frankrijk gereden. Onderweg zei Juul dat hij het zo jammer vond dat hij geen meisje was. Kim zei dat hij al vaak prinsessenjurken droeg en met een sluier in zijn haar speelde, zodat het leek of hij lang haar had. Wat wilde Juul nog meer dan?

“Ik wil graag een echt meisje zijn.”

Het was de eerste keer dat hij er zo duidelijk over was, herinnert Kim zich. Als peuter had hij eens gezegd dat hij graag de zee in wilde. Daar zwommen meisjes en misschien dat er een haar toefje zou kwijtraken, die dan aan hem zou blijven plakken. Ze zag het als een rijke fantasie. Hoe serieus moest ze de woorden van een driejarig kind nemen?

Juuls oma was niet verrast. Ze wist niet beter dan dat Juul in jurkjes door de tuin rende. Als hij op de lokale kermis bij het eendjes vissen een prijs mocht uitzoeken en de kermisman hem richting de pistolen dirigeerde, zei oma: “Daar houdt hij niet zo van. Hij moet in de meisjeshoek zijn.”

Kim belde Maurits, Juuls vader en vertelde wat zijn zoontje had gezegd. Misschien moesten

maakt me niet uit'

Wat wilde Juul nog meer dan? 'Ik wil graag een echt meisje zijn'

→ Juul (r) met vriendje Paul. Die vindt het niet meer gek dat Juul een meisje wil zijn. Het is zijn vriend. Dat is het belangrijkste.
FOTO ROGIER VAN 'T SLOT

ze naar de genderkliniek van het VU-ziekenhuis.

Met hun zesjarige zoontje zaten ze in de wachtkamer. Omringd door ouders met tieners, die midden in het proces van geslachtsverandering zaten. Jongens met beginnende baardgroei in meisjeskleren. Het was fijn dat zij er in elk geval vroeg bij waren, dacht Kim. Misschien waren ze over een paar jaar wel vaste bezoekers. Wat mooi, dat dit allemaal kon.

De meeste kinderen zagen er niet ongelukkig uit, dacht Maurits. De psychiater richtte zich tot Juul. Dat gaf Maurits een goed gevoel. Dat Juul mocht kiezen. Die vertelde dat hij graag een meisje wilde zijn, maar dat hij zijn piemel wel wilde houden. Dat laatste was belangrijk, zei de psychiater. Juul was dan wel genderdysfoor – hij wilde liever een meisje dan een jongen zijn – maar zijn ongenoegen was niet problematisch. Soms zag de psychiater kinderen die een grondige hekel hadden aan hun eigen geslachtsdeel. Hij legde uit dat er een ononderbroken lijn liep tussen honderd procent man-zijn en honderd procent vrouw-zijn. Daartussen had je mannen en vrouwen in alle soorten en maten.

De psychiater vond het fijn om Juuls verhaal te horen. Veel vaker vernam deze negatieve verhalen. Starre ouders die tegen hun weifelende zoon zeiden: “Je wilde een meisje worden en nu moet je dat ook blijven.”

Met zijn piemel was Juul gelukkig. Hij vertelde Kim hoe heerlijk het was om ermee te frunniken. Die zomer op Bakkum legde Juul voor de zoveelste keer aan een kind uit dat hij een jongetje was, maar eigenlijk een meisje wilde zijn. “De vriend van mijn ouders wilde dat ook,” zei het kind. “Die is nu een vrouw. Zijn piemel hebben ze erafgesneden.”

Daar was Juul ’s nachts vaak wakker van geworden.

“Mama, mijn piemel hoeft er toch niet af?”

“Niemand komt aan je piemel,” zei Kim.

Een transje meer

De laatste weken van de zomervakantie waren Juul en zijn grote zus Puk bij Maurits. In het nieuwe schooljaar wilde Juul meisjeskleren aan. Ze waren meteen kleren gaan kopen. Geen prinsessenjurken, maar echte meisjeskleren. Maurits’ moeder zou meegaan. Eerder had ze weleens gemopperd over al die jurken. “Waarom laat je hem er toch steeds in rondlopen? Straks wordt hij nog een homo.” Maar die was ook snel bijgedraaid. Ze hield van Juul en het maakte niet uit hoe of wat hij was. In de kledingwinkel wist Juul precies welke rokjes en maillots hij wilde. In zijn meisjeskleren was hij volmaakt gelukkig de winkel uit gehuppeld.

“Juul draagt vanaf nu meisjeskleren,” zei Maurits als ze bij vrienden op bezoek gingen. Zijn open-minded vrienden, sommigen homo of travo, kenden Juul. Een transje meer of minder maakte niet uit.

Het laatste weekend hadden Maurits met Juul op bed gelegen. “Heb je er al over nagedacht wat je maandagochtend aan wil trekken?”

“Die glittermaillot en het kanten rokje.”

“Denk je dat het verstandig is, op de eerste schooldag?”

“Ja! Het wordt kika kikken,” zei Juul.

Maurits vroeg of Juul zich die keer bij de knutselclub in Bakkum herinnerde, toen twee oudere meisjes hem hadden uitgelachen vanwege zijn meisjesjurk. “Daarna wilde je niet meer naar de knutselclub.”

“Daar vond ik toch niets meer aan,” zei Juul.

“Als kinderen je gaan uitlachen, kun je dinsdag niet zeggen dat je niet meer naar school wil.”

Misschien moest hij iets aantrekken wat de kinderen minder zou verrassen, zodat ze er langzaam aan konden wennen. Dat vond Juul een goed idee. Hij had nog nooit bedacht dat het leven als meisje weleens niet leuk kon zijn. Die maandag was hij in een witte broek en een roze shirtje naar school gegaan.

‘Liever niet naar een feestje en wél mijn jurk aan, dan wel naar een feestje en niet de jurk aan’

Na een paar weken zei Juul: “Weet je papa, ook al gaan ze lachen. Het maakt me niet uit. Ik wil gewoon meisjeskleren aan.”

Maurits keek naar dat kleine jochie. Amper zes jaar oud, dat al zo goed wist wat hij wilde. Het was goed. Hij was er klaar voor.

Wisseldag

Zoals bij meer gescheiden ouders, verliep de opvoeding van Kim en Maurits niet altijd synchroon. In de tijd dat Maurits voor Juul nog spidermanpakjes kocht, liep Juul bij Kim en Marc al in prinsessenjurken. Later bedacht Kim dat het beter was om Juul in jongensachtige meisjeskleren naar school te laten gaan. De psychiater had geadviseerd om alle tijd te nemen voor Juuls overgang van jongen naar meisje. Op een ochtend kwam Juul de trap af in een gouden glitterjurkje en roze cowboylaarzen.

“Dit kun je niet aandoen.”

Marc vond dat hij eruitzag als een Japanse pornstar. Kim wilde dat hij de kleren aantrok die ze de avond ervoor hadden klaargelegd.

“Van pappa mag ik wel zulke kleren aan!”

“Van mij niet. Ik wil je niet pesten, maar beschermen.”

“Ik mag van jou wel een meisje zijn, maar ik moet altijd een stoer meisje zijn!” riep Juul.

“Ik wil niet dat je uitgelachen wordt door klasgenootjes.”

Juul zag zijn moeder kijken naar zijn gouden jurkje, dat nu op bed lag. Hij zag de woede in haar ogen, alsof ze het jurkje in tweeën wilde scheuren. “Neeee! Niet doen.” Hij dook erbovenop om het te beschermen.

“Ik wil voorkomen dat kinderen je niet uitnodigen voor feestjes, omdat je in een gouden jurkje rondloopt.”

“Ik ga liever niet naar een feestje en wél mijn jurk aan, dan wel naar een feestje en niet mijn jurk aan.”

Uiteindelijk had ze Juul in zijn effen jurk met broek gewurmd en de trap af gekregen. Zonder omkijken was Juul naar de auto gelopen.

“Kom op, Juul, even een knuffel. Zo kun je niet weggaan.”

“Van jou hoef ik geen knuffel.”

Toen ze wegreden overviel Kim een heel ongemakkelijk gevoel. Alsof alles wat ze in dat kwartier had gezegd en gedaan, verkeerd was geweest.

Ze belde Maurits en vertelde wat er was gebeurd.

Die zei dat als ze ’s middags bij hem waren, het was wisseldag, hij met Juul zou praten.

Die middag om vier uur ging haar telefoon. “Met Juul. Heb je nog nagedacht?”

Ze had nagedacht, zei ze. In het vervolg mocht hij helemaal zelf weten welke kleren hij aantrok.

“Dat komt goed uit,” zei Juul, “want donderdag komt de schoolfotoğraf en dan wil ik mijn glitterjurkje en mijn roze laarzen aan.”

Appelflap

Juul en zijn vriend Paul (9) kennen de schoolfoto’s goed. Paul weet nog dat Juul in groep twee als een jongen op de foto ging. Hij trekt een stoer gezicht, zoals Juul keek op die foto.

Aan het eind van dat schooljaar had Juul aan de klas verteld dat hij een meisje wilde zijn. Wat is hier aan de hand, had Paul eerst gedacht, maar na een tijdje vond hij het niet meer gek. Juul mag van hem zijn wie hij wil. Het is zijn vriend. Dat is het belangrijkste. Als je samen speelt zeg je niet: hé jongen of hé meisje, maar gewoon Juul.

In het begin kwamen veel kinderen naar Juul toe. “Ben je nou een jongen of een meisje?” Dan legde Juul het rustig uit. Soms kwamen er wel tien op een dag. “Stop,” zei hij dan en liep weg. Als de volgende dag kinderen er weer naar vroegen, vertelde hij het opnieuw.

“Ha, een jongen in een jurk!” riepen twee meisjes uit groep acht, toen hij het schoolplein op kwam.

“Daar hoef je helemaal niet om te lachen, want dat is Juul en die houdt gewoon van jurken,” riepen zijn klasgenoten toen.

Als ze buiten het hek spelen, staan er weleens kinderen van de middelbare school. Die zeggen tegen Juul dat hij er gek uitziet. Meestal is Fee erbij en die kan heel goed iets terugzeggen tegen grote kinderen. Zoals: “Zijn jullie soms niet goed bij je hoofd.”

Als Juul moet plassen gaat hij op de meisjeswc. Dat is fijn, want die is dichterbij. Als het daar druk is gaat hij bij de jongens. Soms vraagt Juul zijn zus Puk om een tuttig meisje na te doen. Dan kijkt hij heel goed naar wat voor gezicht ze trekt en wat ze met haar handen doet.

“Moet ik je zoon of dochter noemen, hij of zij?” vraagt Maurits weleens. Dan zegt Juul dat het hem niets uitmaakt. “Al noem je me appelflap.”

➔ Op school bij de Nieuwmarkt gaan ze er relaxed mee om. ‘Juul, je ziet er vandaag weer prachtig uit,’ hoort ze een vader weleens roepen. Juul als voorbeeld voor de eigen tolerantie.

Hij is gewoon Juul. Een jongenmeisje. Met een piemel. Die is fijn en handig. Zoals laatst toen ze met de klas naar speeltuin de Waag waren gegaan. Valentina moest heel nodig plassen, maar de kantine was dicht. Daarom moest de juf haar vasthouden, zodat ze achterover kon hangen en plassen, zonder dat het in haar broek liep. Zelf kan hij gewoon tegen de boom.

Flessen rosé

Paul weet hoe Juul aan die korte pluk bovenop zijn hoofd komt, maar hij houdt zijn lippen op elkaar. Juul wil het wel vertellen. Een ongeluk was het, of eigenlijk niet. Ze waren met vier gezinnen en tien kinderen bij opa en oma in Frankrijk. Acht van de tien kinderen moesten erom huilen. Alleen zijn nichtje en zijn broertje Sam niet. Ze speelden kappertje en toen had hij Sam kaal geknipt. Even later hoorde hij Marc – Sams vader – schreeuwen. Wie had het in zijn hoofd gehaald om Sam helemaal kaal te knippen?

“Moet ik het eens bij jou doen,” riep Marc. Iedereen moest lachen. Marc durfde het toch niet en toen deed hij het ineens. Tsjak. Een hele grote hap, boven op Juuls hoofd. Daarna waren de moeders gaan schreeuwen. Of Marc helemaal mesjogge was geworden. En tante, die de was ophing, begon hem met een onderbroek te slaan. De kinderen waren gaan huilen. Eerst had Marc nog geroepen dat Juul maar niet zo stom had moeten zijn om de haren van zijn kleine broertje te millimeteren. De moeders

→ Zijn moeder zegt Juul soms dat er landen zijn waar ze jongens die een meisje willen zijn ophangen. Het is misschien hard, maar ze wil hem een beetje van die roze wolk halen.

FOTO'S ROGIER VAN 'T SLOT

meisjeskleren loopt. Niet in het buitengebied van Monnickendam, waar Kim en Marc nu wonen. Als hij daar met een vriendin op pad gaat om ruzie te zoeken met kinderen uit de buurt, denken jongens dat ze het tegen twee meisjes opnemen. Stomme trutten.

Juul heeft geluk dat hij bij Marc en haar woont, vindt Kim. Zelf doen ze niets volgens de regels. Maurits is al even vrijdenkend. Soms lijkt het wel of Juul zijn ouders heeft uitgekozen.

Op zijn school bij de Nieuwmarkt gaan ze er relaxed mee om.

“Nou Juul, je ziet er vandaag weer prachtig uit,” hoort ze geregeld een vader roepen. Juul als voorbeeld voor de eigen tolerantie.

Soms zegt ze hem dat hij ontzettend geluk heeft dat hij hier woont. Dat er landen zijn waar ze jongens die een meisje willen zijn ophangen. Het is misschien hard, maar ze wil hem een beetje van die roze wolk halen. Nu is hij nog schattig, maar over een paar jaar op de middelbare zal het heel anders worden. ‘Doe jij eens even normaal,’ zeggen ze daar.

Maurits wil dat Juul zo veel mogelijk in zijn kracht komt te staan. Hij is begonnen met hem kungfules te geven, voor als hij een keer de verkeerde jongens tegenkomt. Misschien dat ze tegen die tijd regelmatig in de wachtruimte van de genderkliniek zitten, voor een hormoonkuur, om baardgroei en basstem zo lang mogelijk uit te stellen. Dat is gelukkig nog ver weg.

“Dat gaat vanzelf over hoor,” zeggen oude vrouwtjes tegen Kim. Misschien verandert Juul van gedachten. Heeft hij met achttien schoon genoeg van dat vermoeiende gedoe een meisje te willen zijn en besluit hij gewoon een jongen te blijven. Alles is open. Juul mag beslissen.

Moeilijke geheimen

Kim houdt geregeld een openhaardgesprek met de kinderen. Puk en Juul zijn kinderen van gescheiden ouders. Ze worden van hot naar her gesleept. Ze wil weten wat er in die koppies omgaat. Ze moedigt de kinderen aan om hun hart te luchten. Om het ijs te breken nodigt ze hun uit om iets positiefs te zeggen. Laatst had Sam, met zes de kleinste van het stel, iets willen zeggen. Dat hij het zo fijn vond dat Mama bij Maurits was weggegaan en bij Marc was gekomen. Anders was hij er niet geweest.

“Dus jij vindt het fijn dat mijn ouders uit elkaar zijn,” riep Puk. “Weet jij wel hoe het is om een kind van gescheiden ouders te zijn?” Puk en Juul waren in tranen uitgebarsten en Sam was van schaamte onder de tafel gekropen.

Daar was Kim wel van geschrokken. Ze wist niet dat die scheiding nog zo’n groot ding was. Maurits en zij gingen uit elkaar toen de kinderen klein waren. Van de scheiding hadden ze niets meegekregen.

Puk vindt het openhaardgesprekken opluchting, zegt ze. Ze kan over haar moeilijke geheimen vertellen. Ze zou wel willen weten hoe het vroeger was, toen haar vader en moeder nog samen waren. Hoe ze naar haar keken en wat ze tegen elkaar zeiden.

Ze vindt het fijn wanneer Maurits hen naar

Monnickendam brengt en ze even allemaal samen zijn. Maar dan vraagt ze zich meteen af wat Maurits, Marc en Kim denken. Of dat fijne gedachten zijn, of juist rotgedachten.

Tijdens het laatste gesprek had ze gezegd dat ze het zo knap vond dat Juul zich nooit schaamde. Het is wel vervelend dat Juul geleende rokjes nooit wil teruggeven. En hij kan gillen als een keukenmeid.

Soms neemt hij zijn broertje Sam flink te grazen. Hem tackelen als hij voorbij loopt. Kim zegt dan dat het niet erg ladylike is.

“Je bent gewoon een jongen hoor,” roept Sam als hij het echt zat is.

Pappapijn

Voor Maurits was de scheiding een donkere periode geweest. Puk was anderhalf. De verbouwing van hun huis in de Jordaan had veel energie gekost. Hij had een burn-out gekregen, nadat hij de winkel in woninginrichting van zijn vader had overgenomen. Toen was Kim verliefd geworden op Marc, haar oude buurman. Een week na de geboorte van Juul waren ze uit elkaar gegaan. Voor Maurits voelde het alsof hij op de grond lag en er daarna iemand met een vrachtwagen over hem heen was gereden. Het was de pijn van de verbroken relatie, maar meer nog de pijn van het niet bij zijn pasgeboren zontje kunnen zijn.

Kort daarna hadden ze een co-ouderschap afgesproken en kwamen Puk en Juul de helft van de tijd bij hem wonen, maar de pijn had Maurits nog lang met zich meedragen. Uiteindelijk was hij met Kim in het reine gekomen en spraken ze elkaar veel over de kinderen. Met Marc was het moeilijker. Hij herinnert zich hoe hij met Puk op de bank zat en ze vertelde over iets wat ze met pappa had gedaan.

“Welke pappa? Ik ben toch pappa?”

Hij was heel fel. Zei dat hij niet wilde dat ze Marc pappa noemde. Toen zijn boosheid was gezakt, legde hij aan Puk uit dat het hem verdriet deed. Maar Puk mocht het zelf bepalen, zei hij. Ze dacht er even over na en zei dat ze Marc graag pappa wilde blijven noemen.

Later, toen hij de kinderen naar Monnickendam bracht, was hij er tegen Kim en Marc over

begonnen. Die zeiden dat het voor de kinderen natuurlijk voelde om ook pappa tegen hem te zeggen. “Het doet me gewoon pijn als mijn eigen kinderen mij vertellen over hun pappa, terwijl ik dat ben.”

Toen zei Marc dat hij Maurits’ pijn kon voelen. Ze waren opgestaan en hadden elkaar omhelsd. Altijd hadden Marc en hij tegenover elkaar gezeten. Alsof het hun liever was dat er een tafel tussen stond. Vanaf die dag waren ze naast elkaar gaan zitten.

Laatst, bij het tienminutengesprek met de juf, was Marc binnen komen zetten. “En hier is pappa nummer twee,” had die gezegd, terwijl hij twee vingers de lucht in stak. Wat doet die gek nou, dacht Kim. Waarom had hij dit niet even overlegd, zodat ze het met Maurits kon bespreken? Maar voor Maurits had het goed gevoeld. Marc was ook de vader van Juul. Met zijn drieën zouden ze hem opvoeden. Dat lieve bijzondere mannetje.

Zelf kiezen

Vanmorgen wilde Juul een knot van zijn haar maken. “Kijk maar, zo.” Hij rolt zijn haren in een bol en drukt die op zijn hoofd. Maar het kriebelde te erg. Het is niet makkelijk om een meisje te zijn. In hun onderbroeken zit maar zo’n klein driehoekje stof, waar hij zijn piemel in moet proppen. Hij heeft Maurits gevraagd of hij weer jongensonderbroeken voor hem wil kopen.

Je hebt jongens en je hebt meisjes. Hij zit er een beetje tussenin. Hij is anders en dat is fijn. Zijn moeder liet hem laatst een plaatjesboek zien. Op de ene bladzijde waren alle mensen precies hetzelfde. Nou, dat was vreselijk saai. Op de andere bladzijde waren de mensen allemaal verschillend, met andere kleuren en andere haren. Dat zag er heel gezellig uit, met allemaal kraampjes waar ze samen aten en dronken. Die wereld lijkt wel een beetje op deze, in Amsterdam.

Hij zou best een keer een jongen willen ontmoeten die net als hij is. Hem over zijn leven vertellen. Over school, dat de kinderen uit zijn klas het niet erg vinden dat hij een jongenmeisje is. Soms is hij bang dat ze hem zullen pesten, maar dat gebeurt niet. Laatst hadden ze voor een opdracht moeten bedenken wat ze goed aan zichzelf vonden. Hij wist niet wat hij moest opschrijven. De juf zei toen dat ze het zo knap vond dat Juul zich niets van anderen aantrok en gewoon zichzelf was. Dat had hij toen opgeschreven.

“Want als ik mezelf niet was, zou ik nog steeds een jongen zijn.”

Wat hij later zal worden weet hij niet. Misschien een mevrouw, want hij krijgt liever geen haar op zijn wangen, zoals zijn vaders. Een mevrouw met een piemel. Hij zal in ieder geval wel gelukkig worden, denkt hij, omdat hij zelf mag kiezen wie hij zal zijn.

Nu moet hij naar de wc. Eerst probeert hij bij de meisjes, maar als die bezet is gaat hij net zo makkelijk bij de jongens. Hij is gewoon Juul, een jongenmeisje.

schreeuwden dat hij goddomme een kerel van vijftig was. Het had lang geduurd voordat iedereen was gekalmeerd. Toen was Marc bij hem gekomen en had gezegd dat opa en oma al vroeg in de middag flessen rosé op tafel zetten, en dat als grote mensen rosé dronken, ze soms de herse- nen van een kind kregen. Het speet hem enorm, zei Marc. Juul wist toch wel dat hij van hem mocht zijn wie hij wilde. Die lange haren vond hij ook heel mooi. Marc vroeg of Juul hem wilde vergeven. Toen had Juul geknikt, maar de volgende dag was hij nog wel een beetje bang voor Marc en bleef hij uit zijn buurt.

Een half jaar later kan Kim er nog steeds niet over uit. De haren van je zontje die een meisje wil zijn, afknippen. Die vakantie had ze een week lang ergens anders geslapen, zo boos was ze op Marc geweest.

Op de kale plek op Juuls hoofd moest ze elke keer een haarstukje invlechten. Zonder dat durfde Juul niet naar buiten. Een avond waren ze met zijn allen gaan dansen, toen Juul ineens zijn haarstukje kwijt was. Helemaal in paniek, met de handen voor zijn kale plek, had hij naar zijn haarstukje gezocht.

Bij de luizencontrole mocht alleen zij hem controleren, zei Juul. “Je mag je eigen kind niet controleren,” zei de andere luizenmoeder.

Hormoonkuur

Op school en in zijn buurt in de Jordaan kennen ze Juul goed. Hij is het jongetje dat graag in

p.teunissen@parool.nl